

at de ikke er saa patriotiske endda og saa offervillige, som de ellers gerne vil gælde for, men løber til Domstolene for eventuelt paa Trods af Loven at faa Staten dømt til at yde dem 50 pCt. Løntillæg. Det er ikke Officererne, der har lidt haardest ved disse Krigstilstande, nej, det er de indkaldte værnepligtige, hvis Sag jeg i Dag har talt. Officererne har i Sandhed ikke lidt noget, det fremgaar ogsaa deraf, at de har gode Stunder til at rejse baade i Øst og Vest og Syd og Nord med de danske Statsbaner og fylde vore Jernbaner i Tider, hvor der er haardt Brug for Materiellet. Og de faar foruden den Gage, som blev tildelt dem i 1909, 25 pCt. ekstra. Nej, det er den Befolkning, der har maattet bære Indkvartering i Aarevis for et ganske utilstrækkeligt Vederlag, og de værnepligtige, som har maattet trække i Trøjen Gang paa Gang, som har lidt baade økonomisk og i andre Henseender under Krigstilstanden.

Men jeg vil ogsaa lykønske den højtærede Forsvarsminister til Udfaldet af den Sag, han anlagde mod Generalmajor Castenschiold. Ministeren fik ham dømt, og det er ikke for mig afgørende, om Dommen kun kom til at gaa ud paa, at Generalmajoren i 14 Dage skulde blive hjemme hos sin Kone og ikke maatte vise sig udenfor Hjemmet, eller om han havde faaet en strengere Straf. Naar jeg fremdrager denne Sag, er det for at understrege, at der er ingen, som i højere Grad nedbryder det gode Forhold i Hæren end netop Folk af Hr. Castenschiolds Kaliber. Jeg bringer i Minde . . .

Formanden: Det ærede Medlem bør ikke rette saadanne Beskyldninger mod en navngiven Befalingsmand i Hæren.

Andreasen: Saa lader jeg Sagen tale, den taler klart og tydeligt. Hvis ikke en Generalmajor først og fremmest skal respektere sine overordnede, ved jeg ikke, hvem der skal det. Hvorledes skal han kunne give et smukt Eksempel til Efterfølgelse for den menige Soldat, som kommer i Trøjen, og som maaske ikke er klar over, hvilke Pligter han skylder sine overordnede. Der idømmes Straffe, hvis man ikke varetager sin Hilsenpligt som Soldat. Der er mange Smaaforseelser, der har forvoldt, at der er faldet haarde Domme over menige Soldater i dette Land. Jeg kan i Dag i alt Fald ikke undlade at fremhæve, at denne Generalmajor har begaaet en Handling, som i alt Fald ikke

fremmer Disciplinen og den gode Aand indenfor Hæren.

Nu kommer jeg igen til det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen), som jeg sagde, at jeg endnu vilde sige et Par villige Ord om i Dag. De Herrer vil erindre, at der en Gang var en Generalmajor, som ogsaa insulterede en Forsvarsminister, nemlig det ærede Medlem fra Assens, idet han sagde, at denne Forsvarsminister havde begaaet en forbryderisk Dumhed. Han blev dømt — det var ogsaa en „ualmindelig mild Dom“, hvilket Udtryk jeg tror, Forhandlingsministeren, der repræsenterer Venstre (J. C. Christensen), har brugt i sit Blad om denne Dom over Castenschiold — for denne Fornærmelse mod Forsvarsminister Berntsen til en Bøde paa 100 Kr. Men i Forvejen havde Hr. Berntsen sørget for, at denne samme Generalmajor var blevet anbragt der, hvor han hørte hjemme, nemlig udenfor Hæren, han fik sin Afsked paa graat Papir. Og jeg vil i Dag ikke tage i Betænkning — det tør jeg tillade mig som Repræsentant for en Valgkreds i dette Land og som Medlem af Tinget — at sige, at det vilde i den almindelige Befolkning ikke vække Utilfredshed eller Misfornøjelse, om den nuværende Forsvarsminister overfor Generalmajor Castenschiold fulgte det Eksempel, som det ærede Medlem fra Assens gav i sin Tid ved Tilfældet Generalmajor Arendrup. Saa maa jeg i øvrigt lade denne Sag ligge, da den højtærede Formand mener, at Castenschiold nu har faaet tilstrækkeligt eller alt for meget, det kan vel ogsaa være nok.

Den højtærede Finansminister udtalte, da han fremlagde Finanslovsforslaget, henvendt til os Medlemmer, at han vilde indprente os et nærmere bestemt Beløb, nemlig disse 100 Mill. Kr., som i Aar bliver anvendt til Militærvæsenet. Jeg sagde før, at jeg tror, det brændte Ministeren i Hjertet. Det er maaske for stærkt et Udtryk i disse Gudsfredstider, at „det brændte Ministeren i Hjertet“, at der skulde øses saa mange Penge ud til disse Foranstaltninger her i Landet, men alligevel tror jeg, at jeg træffer det rette, naar jeg siger det; jeg tror, det var det, den højtærede Minister følte. Den højtærede Minister sagde samtidig, at hele Stillingen finansielt set er den, at der ikke er Mulighed for nogen Udgift i dette Land — i alt Fald for dette Finanslovsforslags Vedkommende — udover de strengt nødvendige. Nu er jeg oprigtig glad, hjertelig glad, over, at det ærede Medlem fra